

Lập blog về việc tiêu dùng quá tay cũng quan trọng và có ích nhưng điều mà chúng ta thật sự cần là ngăn chặn tiêu dùng vào thời điểm bị cám dỗ, chứ không phải là cách phàn nàn sau khi sự việc đã xảy ra.

Chúng ta có thể làm gì? Tôi tưởng tượng ra một loại thẻ tín dụng có thể tự kiểm soát, cho phép mọi người hạn chế hành vi tiêu dùng của mình. Người dùng có thể quyết định trước mình muốn tiêu bao nhiêu cho mỗi loại, ở mọi mức dự trữ và mọi khung thời gian. Ví dụ, người dùng có thể hạn chế chi tiêu cho cà phê ở mức 20 đô-la/tuần, quần áo là 600 đô-la/6 tháng, các món đồ tạp phẩm là 200 đô-la/tuần, cho giải trí là 60 đô-la/tháng, và không cho phép dùng tiền để mua kẹo trong khoảng từ 2 đến 5 giờ chiều. Điều gì sẽ xảy ra nếu họ vượt giới hạn? Người dùng thẻ sẽ tự chọn hình phạt cho mình. Ví dụ, thẻ bị từ chối hoặc có thể tự đánh thuế chính mình và chuyển khoản thuế đó tới tổ chức hỗ trợ nhà ở nhân đạo, cho một người bạn hoặc vào một tài khoản tiết kiệm dài kỳ. Thậm chí, nó còn có thể tự động gửi thư điện tử tới người bạn đời, mẹ hoặc bạn của bạn:

Gửi Sumi

Bức thư này đề' lưu ý bà rằng chồng bà, Dan Ariely, xét về tổng thể là một công dân chính trực, đã vượt quá giới hạn chi tiêu mua sô-cô-la 50 đô-la/tháng, tới 73,25 đô-la.

Với những lời chúc tốt đẹp nhất,

Nhóm thẻ tín dụng tự kiểm soát.